

Seçimler nelerin habercisi?

Başlıktaki soruya geçmeden önce 7 Haziran-1 Kasım dönemini yani muhalefete başarısızlığı hazırlayan dönemi kısaca tahlil edelim:

-I-

- 7 Haziran'da muhalefet partileri tek parti hükümeti karşısında 13 yıldır ilk kez yasama çoğunluğunu ele geçirmişlerdi. Bu büyük bir fırsattı ama çok ucuza harcandı. Meclis başkanlığı kritik pozisyondu ve eğer kazanılabilseydi, Meclis komisyonları kurulabilecek ve yasama organı çalıştırılabilecekti.

Peki çalıştırılabilseydi ne olabilirdi? Müstafi AKP hükümetine rağmen, yasa teklifleri üzerinden birçok adım atılabilirdi. Seçim barajından iç güvenlik yasasına, emeklilere ikramiyeden asgari ücrete ve çiftçiye vergisiz mazota kadar. Böylece seçmen mevzileri kazanılmış olurdu. Yasama çoğunluğunu ele geçirip de bunu kullanamayınca, AKP, azınlık olmasına rağmen Meclis başkanlığını alabildi ve sonrasında da Meclis'i tatile göndererek karşısındaki Meclis çoğunluğunu dağıtabildi.

- Ama bununla yetinmedi kuşkusuz. Üç alanda daha saldırıya geçti. Birincisi, "çözüm sürecini" çatışma sürecine dönüştürerek milliyetçilik üzerinden MHP oylarına ve "çözüm bensiz olmaz, ben yoksam kaos ve hatta toros" mesajlarıyla HDP'ye kaptırdığı muhafazakar Kürt oylarına oynadı. PKK'nın, birkaç yıldır elinde tuttuğu alan hakimiyetini kaybetmemek için yaptığı misillemeler ve özerk yönetim ilanları işini kolaylaştırdı; şehirlerin kanaat önderleri de (esnaf ve eşraf) lehine döndü. Bunların sonucunda PKK ile bölgede iktidar çatışması yaşayan Hüda-Par da seçimlere katılmayarak AKP'ye oy kazandırdı. Batı'da da bu gelişmelerden ürken seçmen HDP'ye desteğini azalttı.

İkincisi, seçmeni asıl ürküten "terör geri geldi" algısı hem PKK hem de IŞİD üzerinden yaratıldı ama hepsi HDP üzerine bulaştırıldı. Suruç ve Ankara gibi esas olarak HDP'ye yönelik olarak tezgahlanan katliamları engellemek için (ki bunu yapamayacağına ikna olmak güçtür) hiçbir şey yapmadığı gibi, bu saldırıların mağduru olanların en büyük siyasi

darbeyi almalarına dönük propaganda taktikleri (kokteyl örgüt vs.) uygulandı.

Üçüncüsü, bütün bunlar olurken hiçbir şey olmuyormuş gibi anamuhalefet partisiyle oyalama toplantıları yapılıyor, "hayırcı Bahçeli" ve "terörle bulaşık HDP" algıları üzerinden de "ya tek başına AKP ya da tekrar çözümsüzlük ve üçüncü seçim" mesajları veriliyordu. Böylece, iki seçim arasındaki 5 aylık dönemde, "niçin koalisyon çözüm olamaz" vurgusu kitlelerin kafasına çakıldı. Bu senaryoda, MHP ile AKP başrolü oynadı.

CHP'nin ekonomik-sosyal vaatleri bu defa şu veya bu ölçüde iktidar partisi tarafından da kullanıldığı için, üstelik bunun için tüm iktidar ve medya olanakları seferber edildiği için, buradan muhtemel kayıplar da geri kazanıldı. Teokratik bir rejim inşasına girişmiş bir Partinin karşısına laiklik mevziini boş bırakıp sadece ekonomik vaatlerle çıkmanın nafile bir çaba olduğu umarız seçim sonrasında değerlendirilebilir.

Seçim eylemlerinin asıl kızıştığı son üç haftaya da 10 Ekim katliamının travmaları damgasını vurdu. Muhalefet miting alanlarını boşalttı. Fonda, merkez medyaya saldırılar ile eski ortak Cemaatçi medyanın baskınla ele geçirilmesi de vardı. Toplumun korkutulup gelecek endişeleri içine daha fazla sokulmasına yol açan bu son hamleler, muhalefeti kendisi için en olumsuz koşullarda seçimlere gitmek zorunda bıraktı. Neredeyse 2002'de olduğu gibi.

-II-

Gelelim başlıktaki sorumuza:

- Sonuçların totaliter gidişatı hızlandıracağı üzerinde durmak bile gereksiz. Örtülü faşizmden açık faşizme geçişin bütün öğeleri oluşmuş durumda. Bugünkü aşama başkanlık sistemi ve buna uygun anayasa. AKP içinden buna itiraz edebilecek Davutoğlu gibi isimler olduğu yorumları artık boşa düştü. Hiç kimse, başta RTE, yüzde 49'u Davutoğlu hanesine yazmaz. Mesele Meclis'te üçte ikiyi yani 330'u bulmaya kaldı.

- Bunun için AKP'nin siyasi entrika çevirmesine bile gerek kalmayabilir; AKP ve HDP'nin

çakışan gündemlerini birleştirmek yeterli olabilir. HDP, her yönden gelecek basınçlarla, "Kürt sorununda anayasal /yasal hukuki çerçevelerin çizilmesi" şeklinde tanımlanabilecek tek gündemine kilitlenmeye zorlanacaktır. Bunun için İmralı sakininin devreye sokulması beklenebilir. Keza, "ver başkanlığı al çözümü" denklemine itiraz edebilecek Demirtaş gibi siyasetçilerin ayıklanması / istifaya zorlanması da ihtimal dahilindedir. AKP, "çözüm"de iştahlı görünerek (ve göçmen politikasını da kullanarak) içerde İslamcı dikta inşasına ve dışarda PYD karşıtı politikalarına karşı dış dünyada oluşabilecek tepkileri yumuşatmayı da umacaktır.

- Eğer CHP de AKP inisiyatifindeki Anayasa ve çözüm meselesinin içine (başkanlık hariç olsa dahi) çekilebilirse, 'bütün dizginlerin AKP'de olduğu yeni rejim inşası" oyununun son perdesine gelinmiş olacaktır. AKP sözcüsü Ömer Çelik'in 2 Kasım akşamı yaptığı açıklama ve çağrılar tam da bu oyuna davettir.

Cihadçı terörü araç olarak kullanan, uluslararası cihatçı trafiğini sistematik olarak yöneten bu gözükara otokratik-teokratik iktidar biçiminin, toplumun özellikle laik-cumhuriyetçi-sol kesimleri açısından çok ciddi bir tehlike oluşturduğunu CHP'nin görmesini ve mücadeleyi bunun üzerinden yani tam cepheden vermesini sağlamak gerekiyor.

haber.sol.org.tr/yazarlar/oguz-oyan/secimler-nelerin-habercisi-134842